

Arrest

**nr. 140 507 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in slaagt een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat (i) verzoeker

essentiële informatie aangaande zijn werkelijke situatie heeft achtergehouden voor de Belgische asielinstanties, (ii) hij tot op heden heeft nagelaten zijn volledig gerechtelijk dossier neer te leggen, (iii) met betrekking tot de aangehaalde bloedwraak met de familie L. enkele pertinente bemerkingen kunnen worden geformuleerd betreffende de ernst van verzoekers vrees en de ernst van het risico dat hij en zijn familie zouden lopen in het kader van deze vete, (iv) verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten in het geval van concrete problemen met de familie L., (v) en de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan voormelde conclusies.

1.2. Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van die wet in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de pertinente bedenkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de ernst van zijn vrees in het kader van de aangehaalde bloedwraak met de familie L. en de ernst van het risico dat hij en zijn familie zouden lopen in het kader van die vete. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij de afgelopen jaren geen bijzonder nieuws heeft vernomen over zijn problemen met de familie L. Het feit dat verzoeker, zo betoogt hij thans in zijn verzoekschrift, steeds op de vlucht was en heden nog altijd is, neemt niet weg dat, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, er de afgelopen jaren, ook na zijn vrijlating, geen concrete bedreigingen of incidenten plaats vonden, noch ten aanzien van verzoeker zelf, noch ten aanzien van zijn nog steeds in Albanië verblijvende (mannelijke) familieleden. Verzoeker wees er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal daarenboven ook op dat de familie L. hoe dan ook niet veel kon/kan doen omdat zij ook in het buitenland verblijft, en hij gaf aan dat zijn advocaat en zijn familie al lange tijd geen contact meer hebben (gehad) met de familie L.

Verzoeker maakt, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, hoe dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot eventuele concrete problemen in de toekomst met de familie L. aan nationale bescherming ontbreekt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers nergens en verzoeker toont niet aan dat hij zijn vrees voor (eventuele problemen met) de familie L. (in de toekomst) bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker liet evenwel geheel na om, alvorens zijn land van herkomst voor een zoveelste keer te ontvluchten en hier in België een tweede maal asiel aan te vragen, zijn autoriteiten om hulp en/of bescherming te zoeken met betrekking tot zijn angst voor problemen in de toekomst met de familie L. Inzoverre verzoeker meent dat de Albanese autoriteiten hem geen adequate bescherming kunnen verlenen, en hij met betrekking tot de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten bij gevallen van bloedwraak -welke hij niet met concrete informatie ontkracht of weerlegt- oppert dat "de wetten van bescherming (...) inderdaad op papier" bestaan, "doch in realiteit (...) de bescherming onbestaande" is, berust zijn stelling aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring of concrete gegevens. Verzoeker, die bovendien ten overstaan van de Zweedse asielinstanties aangaf dat als er een aangifte van een incident wordt gedaan er (wel) een onderzoek zal gevoerd worden en de schuldige voor het gerecht zal gebracht worden -hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, een indicatie is dat er wel degelijk door de autoriteiten wordt opgetreden- maakt derhalve geenszins in concreto aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekers theoretische kritiek in zijn verzoekschrift aan het adres van de commissaris-generaal dat deze zich niet conform artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vergewist van de toepassing van de Albanese strafwetten met betrekking tot bloedwraak in de praktijk,

wijzig niets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Immers, het wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker volledig heeft verzuimd om betrekking tot zijn vrees voor (eventuele problemen in de toekomst met) de familie L. bij zijn nationale autoriteiten hulp en of bescherming te zoeken, en verzoeker toont derhalve geenszins in concreto aan, noch maakt hij aannemelijk dat de Albanese autoriteiten hem niet kunnen of willen helpen.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel aangaande kritiek van de Raad van Europa op de (omstandigheden in) Albanese gevangenissen bevat geen informatie over en houdt geen verband met mogelijke bescherming vanwege de nationale autoriteiten in Albanië in geval van bloedwraak, en vermag derhalve evenmin een ander licht te werpen op de vaststelling dat uit niets blijkt en verzoeker niet in concreto weet aan te tonen of aannemelijk te maken dat het hem in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie L. aan nationale bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet ontbreekt.

De Raad wijst er voorts op dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken geldt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling vooraf te confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (cf. RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)). De informatie van het Commissariaat-generaal omtrent bescherming vanwege de Albanese autoriteiten in geval(len) van bloedwraak werd, zoals verzoeker zelf aangeeft, als bijlage aan het administratief dossier gevoegd, en verzoeker had/heeft aldus, gezien zijn inzagerecht, de mogelijkheid zich dienaangaande te verweren.

Bijgevolg is, gelet op hetgeen voorafgaat, niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij in de gevangenis zat en er altijd in geslaagd is om de familie L. te ontlopen, zelfs wanneer zij na asiel te hebben aangevraagd in Zweden, korte tijd terugkeerde naar Albanië. Zij wijst erop dat er geen sprake kan zijn van bescherming door de Albanese autoriteiten aangezien het duidelijk naar voor komt uit haar verklaringen dat de procureur bij het hoogste gerechtshof niet akkoord was met haar vrijlating en er alles zal aan doen om haar opnieuw op te sluiten. Voorts stelt verzoekende partij dat Albanië niet meer behoort tot de lijst van de veilige landen en daaruit blijkt dat slachtoffers van bloedwraak niet kunnen buigen op bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij vervolgt dat, in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld, de rechten van verdediging wel degelijk moeten worden gewaarborgd zoals blijkt uit de Europese richtlijnen. Tot slot stelt verzoekende partij dat indien de verzoeker iets aanbrengt, het aan het Commissariaat-generaal is om het te ontdoen van alle twijfel en zij had geconfronteerd moeten worden met de redenen waarom het Commissariaat-generaal haar asielaanvraag weigerde aangezien zij nu een aanleg misloopt.

Verzoekende partij haar betoog dat zij in de gevangenis zat en er altijd in geslaagd is om de familie L. te ontlopen, zelfs wanneer zij na asiel te hebben aangevraagd in Zweden, korte tijd terugkeerde naar Albanië, doet op generlei wijze afbreuk aan de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat *“Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de pertinente bedenkingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de ernst van zijn vrees in het kader van de aangehaalde bloedwraak met de familie L. en de ernst van het risico dat hij en zijn familie zouden lopen in het kader van die vete. Uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij de afgelopen jaren geen bijzonder nieuws heeft vernomen over zijn problemen met de familie L. Het feit dat verzoeker, zo betoogt hij thans in zijn verzoekschrift, steeds op de vlucht was en heden nog altijd is, neemt niet weg dat, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, er de afgelopen jaren, ook na zijn vrijlating, geen concrete bedreigingen of incidenten plaats vonden, noch ten aanzien van verzoeker zelf, noch ten aanzien van zijn nog steeds in Albanië verblijvende (mannelijke) familieleden. Verzoeker wees er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal daarenboven ook op dat de familie L. hoe dan ook niet veel kon/kan doen omdat zij ook in het buitenland verblijft, en hij gaf aan dat zijn advocaat en zijn familie al lange tijd geen contact meer hebben (gehad) met de familie L.”*

Waar verzoekende partij op algemene wijze oppert dat er geen sprake kan zijn van bescherming door de Albanese autoriteiten aangezien het duidelijk naar voor komt uit haar verklaringen dat de procureur bij het hoogste gerechtshof niet akkoord was met haar vrijlating en er alles zal aan doen om haar opnieuw op te sluiten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij eerder, geheel in strijd met dit betoog, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 12 juni 2014 aangaf actueel geen risico meer te lopen om in Albanië terug in de gevangenis te belanden, gelet op het feit dat het Hooggerechtshof in Tirana op 30 mei 2013 een eindvonnis velde inzake het door de procureur tegen het vonnis van het Hof van beroep van Shkoder d.d. 7 oktober 2010 ingediende beroep. Toen de commissaris-generaal tijdens het gehoor opmerkte dat hierdoor de gerechtelijke vervolging tegen haar persoon definitief tot een einde is gekomen en haar vrijspraak definitief geworden, beaamde verzoekende partij dit uitdrukkelijk (gehoorverslag 12 juni 2014, p. 13-14). Overigens gaf verzoekende partij tijdens haar gehoor ook aan dat het logisch is dat het beroep dat door de procureur tegen de beslissing tot vrijspraak van het Hof van Beroep werd ingediend op vraag van de familie L. gebeurde. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan, noch maakt zij aannemelijk bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico te lopen om, naar aanleiding van haar gerechtelijke vervolging in het verleden, waar door de beslissing van het Hooggerechtshof van 30 mei 2013 een einde aan kwam, het risico te lopen terug te worden opgesloten. Verzoekende partij toont dan ook niet aan en maakt allerminst aannemelijk dat zij ingeval van eventuele problemen in de toekomst met de familie L. niet op de hulp en/of bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, en zij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker maakt, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, hoe dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot eventuele concrete problemen in de toekomst met de familie L. aan nationale bescherming ontbreekt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers nergens en verzoeker toont niet aan dat hij zijn vrees voor (eventuele problemen met) de familie L. (in de toekomst) bij de Albanese autoriteiten heeft aangekaart. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker liet evenwel geheel na om, alvorens zijn land van herkomst voor een zoveelste keer te ontvluchten en hier in België een tweede maal asiel aan te vragen, zijn autoriteiten om hulp en/of bescherming te zoeken met betrekking tot zijn angst voor problemen in de toekomst met de familie L.”*

Inzoverre verzoeker meent dat de Albanese autoriteiten hem geen adequate bescherming kunnen verlenen, en hij met betrekking tot de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten bij gevallen van bloedwraak -welke hij niet met concrete informatie ontkracht of weerlegt- oppert dat “de wetten van bescherming (...) inderdaad op papier” bestaan, “doch in realiteit (...) de bescherming onbestaande” is, berust zijn stelling aldus niet op enige eigen persoonlijke ervaring of concrete gegevens. Verzoeker, die bovendien ten overstaan van de Zweedse asielinstanties aangaf dat als er een aangifte van een incident wordt gedaan er (wel) een onderzoek zal gevoerd worden en de schuldige voor het gerecht zal gebracht worden -hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, een indicatie is dat er wel degelijk door de autoriteiten wordt opgetreden- maakt derhalve geenszins in concreto aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbeert.”

Verzoekende partij haar argument dat Albanië niet meer behoort tot de lijst van de veilige landen en daaruit blijkt dat slachtoffers van bloedwraak niet kunnen buigen op bescherming van de Albanese autoriteiten overtuigt allerminst en is geenszins van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Immers, uit het feit dat Albanië van de lijst van veilige landen werd geschrapt, blijkt geenszins en kan niet zonder meer worden afgeleid dat slachtoffers van bloedwraak niet (meer) op de bescherming van de Albanese autoriteiten zouden kunnen rekenen. Verzoekende partij toont dit geenszins aan, en zij heeft haar nationale autoriteiten met betrekking tot haar problemen nooit om enige hulp en/of bescherming gezocht, zodat haar bewering als zouden deze haar niet kunnen of willen helpen niet op enige eigen persoonlijke ervaring of concrete gegevens berust en dan ook niet ernstig is. Verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar aan nationale bescherming ontbeert.

Zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), wijst de Raad erop dat het nog altijd aan de verzoekende partij is om de schending aan te tonen indien zij meent dat deze door het Commissariaat-generaal werd geschonden. Er bestaat tot nu toe geen enkele wettelijke verplichting die van de commissaris-generaal vereist dat hij alvorens een negatieve beslissing te nemen de verzoekende partij moet confronteren met zijn bevindingen en besluit.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS